

ГОСП СЕМНАРА КАМСАМОНЬСКИХ РАБОТНИКАУ

Индаўна ў ЦК ЛКСМ Беларусі праходзіць чатырохдзённы семінар-нарада першых сямнаццаці раённаў, гармінаў ЛКСМ Беларусі. Удзельнікі семінара-нарады сустракаюцца з пісьменнікамі К. Танька, Я. Брылем, А. Асіпенкам, народнымі артыстамі СССР Р. Шырмам, дыратарам кінастудыі «Беларусьфільм» В. Паўлюковым, скульптарам Г. Мурашчыным. Камсамольскія работнікі з вялікай цікавасцю праслухалі гутарку гасцяў аб развіцці беларускай літаратуры і мастацтва.

НАРЫСНАЯ РАЗМОВА

У Саюзе пісьменнікаў Беларусі адбылася сустрэча з радыкатарамі рэспубліканскага саюза дзяцінства, які праводзіў Мінскі аэком КПБ. На яе прыйшлі пісьменнікі А. Кулакоўскі, М. Лужанін, А. Фурцаў, І. Гітман, Я. Сомовіч, А. Міронаў, М. Скрыпка, А. Шукоў, К. Шней-Красік, М. Чаўнскі. Шла размова аб тым, як павялічыць творчы сувяз паміж Саюзам пісьменнікаў і літаратурным аб'яднаннем пры рэдакцыях раённых газет, як павялічыць культуру мясцовага друку.

МУЗЕЙ ЗМІТРАКА ВЯДУЛІ

Пасадзец. Гэтага назва знаёма кожнаму, хто цікавіцца гісторыяй беларускай літаратуры: тут нарадзіўся Змітрон Вядулі.

Сяда захоўваюць памяць аб пісьменніку. Пасля вайны ўстаноўлена мемарыяльная дошка ў наваградзе ў вёсцы Пасадзец. У маі 1886 года (23 красавіка па старому стылю) нарадзіўся выдатны беларускі пісьменнік Змітрон Вядулі. Тут ён правёў дзяцінства і юнацтва, і пачаў сваю літаратурную дзейнасць.

Вялікі шчыры і стары музей свайго выдатнага земляка. Вялікую дапамогу ў гэтым аказалі родныя пісьменніку, яго сябры. У школе неадрозна была жонка Змітрака Вядулі Марыя Ісаканна Пляўні. Вядомы беларускі скульптар З. Азгур падарыў школьнаму музею бюст пісьменніка.

Индаўна музей пераведзены ў асобнае памяшканне. На спецыяльных стэндах вышаны фатаграфіі Змітрака Вядулі рознага даў. Тут жа — яго шматлікія кнігі.

На просьбу вучняў для музея ўспаміны пра Вядулю напісаў яго сябар дзяцінства Глад Пётр Трафімавіч Анудзі, які і зараз жыве ў Пасадзцы. Сябрам і сяброўкам перадалі музей. У. Корбан, С. Александровіч, Х. Малінінскі, М. Хведаровіч.

3 ФАСАДА І З ТЫЛУ...

На мом 50%

Пераднадгодная і перадавагодная ліхаманка ахапіла заакеанскую краіну яшчэ недзе ў канцы лістапада. Рэклама па радыё, са старонкаў газет, з фасадаў дамоў і магазінаў заклікала амерыканцаў зрабіць градычныя калядны падарункі сваім блізкім і знаёмым. Літвы Дзяўчы-Марозы, з агульнай пераднадгоднай мітусня дае магчымасць зарабіць на харчы, спраўна званілі ў званы ля ўваходу ў будынкі ўніверсітэты.

Знешне ўсе нагадала мінулыя каляды, мінулыя сустрэчы новага года. Але на самой справе ў пераднадгодны дні 1966 года ў жыцці Амерыкі адчувалася нешта новае, чаго не было раней. Гэта можна было назіраць і тады, калі Джонсан запальваў у Вашынгтоне першую калядную ёлку. Пасля пышнага афіцыйнага цырымоніі міма ёлкі пракрочыў парад калек, што вярнуліся дамоў, у адрабненне ад многіх іншых, што засталіся назаўсёды ў далёкім В'етнаме.

Пра брудную вайну многае сёння дамаюцца ў Амерыцы. У аддзелах дзяцінства чытаюць амерыканскія аповесці ўсё больш месца займаюць наборы. Месца, на кватэры амерыканцаў штодзённа прыходзілі каталогі і паштоўкі, у якіх прапаноўвалі ўсялякія тавары.

Прапаўна рэканструкцыя амерыканскай статуі свабоды. Мал. М. ЖЫТНІЦКАГА.

АМЕРЫКА СУСТРАЛА НОВЫ ГОД

У 1966 годзе, пісаў амерыканскі часопіс «Ньюсуік», быў зроблены націск на продаж «экастычных тавараў» па экзатычных цэнах. Што ж, сапраўды экзатычны на прылажках можна было знайсці шмат, асабліва для тых, у каго ў кішані не адчувалася недахопу грошай. Амерыканцы неадназначна маглі, напрыклад, купіць за 4 тысячы долараў дзве ванны, што сталі пачоб — «дзія ітэ» і «дзія яе», а за 6,5 тысячы долараў — быць у якасці навагодняга касцюма панчыр тэатонскага крыжаносца, прычым з поўнай гарантыяй, што будучы «дзейнічаць» усе месцы злучэнняў пальцаў, рук і локцяў.

Знешне ўсе нагадала мінулыя каляды, мінулыя сустрэчы новага года. Але на самой справе ў пераднадгодны дні 1966 года ў жыцці Амерыкі адчувалася нешта новае, чаго не было раней. Гэта можна было назіраць і тады, калі Джонсан запальваў у Вашынгтоне першую калядную ёлку. Пасля пышнага афіцыйнага цырымоніі міма ёлкі пракрочыў парад калек, што вярнуліся дамоў, у адрабненне ад многіх іншых, што засталіся назаўсёды ў далёкім В'етнаме.

Пра брудную вайну многае сёння дамаюцца ў Амерыцы. У аддзелах дзяцінства чытаюць амерыканскія аповесці ўсё больш месца займаюць наборы. Месца, на кватэры амерыканцаў штодзённа прыходзілі каталогі і паштоўкі, у якіх прапаноўвалі ўсялякія тавары.

Пераднадгодны гандаль хаця і прынес невялікія здыбы гандлярам, усё ж не ішоў так бойка, як чакалася — цэны значна ўзраслі, узрасла няўпэненасць у аўтаршчыні дні. Часопіс «Ньюсуік» указаў, што гандаль прывёў да страты ад няўпэненасці пакупніцка ў тым, што прыняе яго будучы год.

Мінулы год прынес цікавыя сведчанні аб стане амерыканскага мастацтва. Як вядома, у верасні 1965 года Джонсан падпісаў закон аб мастацтве і гуманітарных навук, у адпаведнасці з якім на іх развіццё вылучалася 10 мільянаў долараў. Гэта былі прыгожыя жэст, разлічаны перш за ўсё на суцэльную грамадскую думку, на тое, каб, як піша «Ньюсуік», паказаць, што «Амерыка як нацыя працягла сваю заклапочанасць аб нечым большым, чым новы халдзіліні і новы аўтамабілі».

Афіцыйная прапаганда выкарыстава гэты выпадак для та-

го, каб узяць вялікі шум аб «культурным выбуху» ў ЗША, аб «незвычайным росквіце» мастацтва за акіянам. Аднак жыццё абвергла гэты празмерны аптымізм. 10 мільянаў долараў — гэта ўсяго толькі адна сотая частка аднаго працента амерыканскага бюджэту, гэта вельмі малая частка таго, у чым мае патрэбу амерыканскае мастацтва. Як умазваецца ў дакладзе групы экспертаў, створанай фундаментам Рэфарма, трэба вылучыць мінімум 40—60 мільянаў долараў каб аказаць першую дапамогу выканаўчаму мастацтву ЗША. Як і раней, яно знаходзіцца ў вельмі дрэнным становішчы.

У канцы лістапада 1966 года за акіянам выйшла ў свет кніга вучоных-эканамістаў Прынстонаскага ўніверсітэта Уільяма Бомала і Уільяма Боўэна пад назвай «Выканаўчы мастацтва — эканамічная дэма». На 528 старонках аўтары падводзяць вынікі свайму трохгадоваму вывучэнню становішча спраў у галіне танцавальнага і музычнага мастацтва, у драматычных і оперных тэатрах. Галоўны вывад кнігі часопіс «Ньюсуік» выкладае так: «Што здзіўляе, дык гэта сцвярджэнне, што культурны выбух, пра які імаг гавораць і які, напэўна, быў прызначаны для вырашэння мастацтва Амерыкі, з'яўляецца толькі слабым воблакам пылу на аддаленым гарызонце».

«Маштабы і размах культурнага выбуха перабольшаны» — пішуць аўтары. І ў пачатку пераказваюць факты. Аказаецца, тэатры і канцэрты ў ЗША наведваюць усю 2,5—3 мільёны чалавек. Гэтыя людзі, яны правіла, багатыя. Многія амерыканскія тэатры знаходзяцца літаральна на мяжы банкруцтва. Дафіцыт іх у 1966 годзе склаў 20—25 мільянаў долараў, а да 1975 года ён павялічыцца да 60 мільянаў. У гэтых умовах адзіная магчымасць выжыць для большасці прафесійнальных тэатраў і калектываў — значны пайскі на паклон да багатых, да мільянераў, якія не супраць паказваюць сабе людзьмі, дасведчанымі ў мастацтве і закліканымі яго стварыць. Часопіс «Ньюсуік» у нумары ад 19 студзеня 1966 года пісаў пра аднаго з такіх мільянераў-філантрапаў — Мелана. «Яго падарунак у 500 тысяч долараў дапамог вырашаць сімфанічны аркестр у Пітсбургу», — захапляецца часопіс. Дыямі Мелан зноў зрабіў вялікадушны жэст. Ён падарваў Іельскаму ўніверсітэту вельмі багатую калекцыю карцін англійскага мастакоў, ацэненую ў 35 мільянаў долараў.

Амерыка сустрала новы год. Фасад вонкавага дабрабыту не можа схаваць шматлікіх нявырашаных праблем заакеанскай краіны, якія стары год перадаў у спадчыну новаму.

Г. НАВІЦКІ.

НАВАГОДНІ ВАЛЬС.

ФОТАЖОК С. АНАНКІ.

КАНДРАТ КРАПІВА Ў ДРАМГУРТКОЎЦАУ

Адбыўся фестываль самадзейнага тэатральнага мастацтва ў Ленінскім раёне горада Мінска. У ім прынялі ўдзел сем калектываў. Драмгурткі тэатрынаў лёгкіх прамысловасці падарытаваў літаратурна-музычную кампазіцыю, прысвечаную 50-годдзю Вялікага Кастрычніка. Драматычны калектыв Дому культуры цаглянага завода № 2 паказаў урывак з п'есы М. Пагодзіна «Чалавек з ружом». На фестываль з п'есай Р. Кобеля «Нішто сабе жарты» ўдала выступілі амерыкі самадзейнага сцэны швейнай фабрыкі імя Фрунзе. Гуртком на грамадскіх асновах кіруе кантраляёр фабрыкі Галіна Самадзейная.

Рэжым фестывалю значыцца паказам наведні К. Крапіва «Хто сімліца апошнім» і паставою тэатральнага калектыва Дома культуры Мінскага тэхнікума на імя М. Горькага. Пасля прагляду спектакля адбылася сустрэча ўдзельнікаў тэатраў з аўтарамі п'ес і народнымі пісьменнікамі Беларусі Кандратам Крапівай. Ён цэлага пагутарыў з драмгурткоўцамі і пачаваў іх творчых паспехаў у далейшай рабоце.

СПРАВАЗДАЧА САМАДЗЕЙНАГА АРТЫСТА

У Пінскім гарадскім Доме культуры індаўна адбыўся справаздачы вечар самадзейнага артыста М. Назарава. 21 год індаўна вярнуўшыся з фронту, М. Назараў упершыню ступіў на сцэну. Зара яно ведаюць не толькі жыхары роднай вёскі. Ён жывы госьць у многіх сельскіх клубках і дамах культуры. На справаздачным вечары М. Назараў выканаў п'есы савецкіх кампазітараў, а таксама прачытаў некалькі вершаў і аповесці.

Галоўны горада пашыравалі самадзейнага артыста, уручылі яму кветкі.

Л. НЕЛЕЗЕВА.

ІМЯ ЯКУБА КОЛАСА

У гады грамадзянскай вайны Якуб Колас быў дэмабілізаваны з арміі і пасланы ў Курскую губерню на настаўніцкую працу. Спачатку ён быў настаўнікам, а пасля інструктарам Абаянскага аддзела народнай асветы.

На Курчынцы добра памятаюць палённую працу Якуба Коласа на вайне народнай асветы і свята ўшаноўваюць памяць народнага паэта. Нядаўна адна з вуліц горада Абаяні перайменавана ў вуліцу Якуба Коласа. Імя Я. Коласа наддана і Лінаўскай вясмагавой школе Пакроўскага сельсавета Абаянскага раёна і Лінаўскай школе імя Я. Коласа аформлены стэнды, прысвечаныя творчай і грамадскай дзейнасці народнага паэта.

ПА ДЗЕСЯТКАХ АДРАСОУ

Варкута, Магадан, Нарыльск, Ташигент, Тбілісі... П'есам з паштоўкамі шматлікіх гэтых і многіх іншых гарадоў прыходзіць штодзённа ад адрасат «Кніга — пошта» Гомельскага магазіна № 17 «Кніж-

ны свет». Сяцета задаволены адрасатнікі амаць пачы трыццаці іштародных жыхароў. Толькі іншых беларускіх адрасатнікаў больш чым на 27 тысяч рублёў.

В. СЯМЕНАУ.

Студзеньскі ЭКРАН

Мастацкую кінааповесць «Вернасць маці» (рэжысёр Марк Данасой, сцэнарый Зоя Васірасенская і Ірына Данасой) выпусціла Маскоўская кінастудыя імя М. Горькага. Гэта — працяг вядомай кінааповесці «Сэрца маці», створанай тым жа аўтарскім калектывам.

Ролу Марыі Аліксандраўны выконвае Алена Фалдзеева. Ганны — Вячаслава Р. Уладзіміра Р. Нахалецкага, Аляксандра — Г. Чартоў, Дзмітрыя — Г. Сімавіча, Сяргея — Т. Логінава, Іва — М. Паспелова, С. Капурціна.

На экраны выходзіць і новая стужка «Беларусьфільма» «Я родам з дзяцінства» (аўтар сцэнарыя — Г. Шалінаў, рэжысёр-паставоўшчыні — В. Тураў). У галіне кінэмаграфіі імя М. Горькага ў нашым краіне з'явіліся Т. Аучына, Э. Доўнар, В. Зубараў, Г. Сімавіч, С. Турава, Р. Гладушко, Я. Таішоў і інш.

Вось умяць сорак гадоў дзеці ў амаць сорак гадоў дзеці і дорослыя з цікавасцю і любоўю рамантычную назву А. Алешы «Тры тэатры». Цяпер з ле герамі мы сустракаем на экране ў каларнай шырокафармаўнай кінакарціне вытворчасці кінастудыі «Ленфільм». Рэжысёр — Філіп Алісей Баталаў і Іосіф Шапіра, сцэнарый напісаны А. Баталавым сумесна з М. Альшускім. У рабоце над карцінай вялікую дапамогу аказалі аўтарам удава Ю. Алешы Волга Густаўна Сун і сябар пісьменніка — аўтар сцэнарыя А. Баталаў выступіў у фільме не толькі як сцэнарыст і рэжысёр, але і як выканаўца ролі аднаго з галоўных герояў — акарабана Цыбула. Артыст сам выконвае і ўсе цырыяныя трыні, якія па ходу дзеяння даводзіцца рабіць герою.

У астанніх роллях у фільме зняты папулярныя артысты В. Нікула, А. Арлоў, Р. Язенава, Р. Філіп, Я. Маркоў і інш.

На экраны рэспублікі выпусцілі кінааповесць «Хеўсурская балада» (рэжысёр І. М. Горькага), «Гулянка» (рэжысёр І. М. Горькага), «Гулянка» (рэжысёр І. М. Горькага).

З зарубежных кінастудыя глядачы ўбачаць кінэмаграфію «Учнёў у нашым двары», вентэрскую «Гісторыю майго глупства», чэхаславацкую «Учнёў у нікуды», беларускую — «Баўчыца», французскую — «Беларусьфільм», японскую — «Геній дзюдо», італа-французскую — «Гора, дзёны, заўтра» і «Сынны Вялікай Мільдзевічы» (ГДР).

На экраны рэспублікі выпусцілі таксама шмат новых храніальных і дакументальных фільмаў.

Наступны нумар газеты «Літаратура і мастацтва» выйдзе 6 студзеня г.г.

Галоўны рэдактар Н. Е. ПАШКЕВІЧ.
Рэдакцыйная калегія: З. І. АЗГУР, Г. М. БУРАЎКІН, А. І. БУТАКОў, К. Л. ГУБАРЭВІЧ, Т. А. ДУБОВА, Г. М. ЗАГАРОДНІ, В. Ул. ІВАШЫН, А. М. КАШКУРЭВІЧ, В. Б. ЛАДЫГІНА, П. М. МАКАЎІ, А. Н. МАРЦІНОВІЧ, Р. К. САБАЛЕНКА [намеснік галоўнага рэдактара], І. А. САНКОВА, З. Ф. СТОМА, М. Г. ТКАЧОў, Р. ШЫРМА.

«Літаратура і мастацтва» выходзіць у аўтарак і пятніцу.

НАШ АДРАС І ТЭЛЕФОНЫ: г. Мінск, вул. Захарова, 19. Тэлефоны: прыёмная рэдакцыі — 3-24-81, намесніца галоўнага рэдактара — 3-25-25, адназначна сарацатара — 3-44-04, аддзела літаратуры — 3-21-53, аддзела тэатра, кіно і музыкі — 3-24-82, аддзела вывучэння мастацтваў, архітэктуры, вытворчай эстэтыкі — 3-24-62, аддзела публіцыстыкі — 3-22-04, аддзела культуры — 3-22-04, аддзела інфармацыі — 3-44-04, карэспандэнцкага пункта ў Гомелі — 2-70-83, выдавецтва — 6-25-19, бухгалтэры — 6-97-44.

«Літаратура і искусство» — орган Міністэрства культуры і праўды Саюза пісьматэў ВССР, Мінск.

Друкарня выдавецтва «Звязда»
Індэкс 63856, АТ 01966

УСМЕШКІ НАШЫХ СЯБРОУ

Вясла БРУДЗІНСКІ

ВЫДУМКІ

Станоўчага героя не ўспуцілі ў залу пасаджэнняў — былі не ў парадку дакументы.

Большасць крытыкаў заўсёды адстае на ірон ад пісьменніка — цялячы ў апазіцыю яго кніжцы, трапляючы ў перадлопішню.

Некалі быў халдзіна аніквалепедыі, зараз усю толькі поабе. Некаторыя не хочаць ехаць на правініцы, лічыць за лепшае стварыць яе валоў сабе.

Бывае, што героі, пераросшыя сваё аўтару, пераходзяць да іншых — бо тым ім болей дзіўна і больш аб'ядноўвае.

Некаторыя лічыць, што шэрае жыццё трэба паказваць выключна ў каларным фільме, а маладыя — на чорна-белай стужцы.

Рэцэнзент — чалавек, які публікуе свае заўвагі на тэмы працягнутага і крытык — чалавек, які публікуе свае заўвагі на тэмы непратычанага і кніжкі; эсэіст — чалавек, які публікуе свае заўвагі на тэмы непратычанага і кніжкі.

Гісторыя чалавечай думкі — гэта біяграфія раман з працягам, толькі асам нейкі фрагмент выпадзе, вышчыты блытучым мастацтвам.

Многія крычаць: «За многай», бо ім цяжка ўяваць кірунак дэкладываў.

Так усю адразу — «аданосчыні» Папросту чалавек піша для чужога стала.

Дасягнуў свайго роду майстэрства: узбагаціў вобраз героя, збядніўшы адначасова чытача.

Раней ты павінен быў слава верыць, што напачатку мае рацыю: цяпер, на жаль, ты вымушаны выслухаць яго аргументы.

Блазны паказаў фігу, і кароль пакараў яго за выдачу дэпрэмаўнай тэмы.

Пераклад з польскай А. МАЖЭЯКА.

АФАРЫЗМЫ

Антон ШУБЕНЯ
Многія з аўтэстаў памыляюцца паўбагам.

Прайшоў шматко жыцця, толькі ўтройшу спецыялізаваўся.

Найбольш небяспечныя з'яўляюцца Ілюзіі, створаныя самай прагрэсіўнай тэхнікай.

Антон СЭНАК
Нажучу, спачатку вынаканы заваў і скардзіцца можаш толькі потым. А што, калі заваў гучыць так: «Не скардзіцца!»

Хачеў ішч заўвады прамаю дарогай, але не змог — усюды былі аб'яды.

Габрыэль ЛАУБ
Маска — адзіная частка твару, якую чалавек выбірае сам.

Падатак на самастойнае мысленне не быў да гэтага часу ўведзены толькі ў Беларусі, што прыносіць ёй дэпрэмава знадана і мізэрны даход.

Падінем палітоводнам колей. Інакш на помніках яны будуць выглядаць мысліцелямі.

Гісторыя будзе калі-небудзь аднесена да жанру навуковай фантастыкі. Для гэтага ёй трэба стаць крыху больш навуковай.

Жарт тырана: вагадзь наведзіць сапраўднага апазіцыя.

У двадцятм стагоддзі вы не смееце думаць, што вы не смееце думаць. Для гэтага ёй трэба стаць думаць павінамі!

«Літаратура і мастацтва»
Наддзеля, 1 студзеня 1967 года

КАСМІЧНЫ карабель з другой планеты плаўна і бешчана апускае на Зямлю. Гер Піпер заўважыў яго толькі тады, калі зоркалет накіраваўся на пасаду прыста на яго ўчастак. Вядома, гер Піпер страшына напалохаўся і закрываўся.

— Не, не! Толькі не на клубніку! Нейкі момант Піперу здавалася, што яго пачулі і зразумелі — зоркалет нерухама застыў над ім. Але пасля пачуў перападзельны сігнал, і касмічны карабель зноў пачаў апускацца проста ў цэнтры ягонага, Піперава, саду. Зоркалет лёгка дакрануўся да зямлі. Гер Піпер з адцаем убачыў, як пад карабелём зніклі грады з клубнік.

Грады са старэйшай і горнаў усюга саду — цудоўны куст бэзу. Божа, якіе няшчасці!

Піпер са стогнам кінуўся да зоркалета. Агледзеўшы яго, ён з жахам заўважыў, што карабель, апускаячыся, абламаў яшчэ і некалькі галін яблыні. Піпер тут жа падумаў: «Ці змагу я атрымаць за ўсё гэта страхоўку?»

— Ён усю хачеў бегчы, каб паглядзець умовы страхоўкі, як паптам расчыніліся дзверы зоркалета. Піпер, поўны гневу і адчаю, глянуў на жыхара другой планеты, які асыярожна высунуў з кабіны галаву. Хоць прышлелец насяў на галаве завітанні і быў апарату ў звычайны касмічны касцюм, выгляд яго быў зусім інтэлігентны.

Але дзастава было аднаго позірку, каб зразумець, што гэта не жыхар Зямлі і што ўсе спробы сарваць з яго кол папаламанай яблыні і загубленых градак загалія асуджаны на няўдачу.

Прышлелец некалькі разоў пакланіўся геру Піперу і спытаўся меладзічным голасам з зусім незвычайным акцэнтам:

— Выбачыце! Мы сапраўды знаходзімся на Зямлі?

— У маім садзе! — адказаў гер Піпер.

— Не трэба дзякаваць! — ветліва адказаў прышлелец.

Гер Піпер зразумеў, што яго іронія зусім не даходзіць да гэтай незвычайнай істоты. Ад злосці ён затросіў і закрываўся:

— Я хачу сказаць, што я адмаўляюся ад такіх кантактаў! Што гэта такое? Раней мой сад спускаўся з уседзія хлапчухі, а цяпер прылятаюць уседзія зоркалеты і ўсё тут крышаць!

— Усялякія? — здзіўліўся прышлелец. — Хіба на Зямлі былі ўжо іншыя касмічныя караблі?

— Пакуль яшчэ не! — адказаў гер Піпер. — Але калі гэтыя кантакты пачынаюцца так... Вы кампенсуюце мне хоць частку страў?

Прышлелец сказаў, што наўрад ці можна гэта зрабіць цяпер. Але гэта можна было зрабіць тады, калі яго планета і Зямля ўстанавіць між са-

бой дыпламатычныя адносіны. Канечне, гэта будзе зроблена ў бліжэйшае стагоддзе, у крайнім выпадку — у пяці гады будучага тысячагоддзя. А перш чым гэта калегі хачелі б зрабіць невялікую экскурсію на краіне. Пакуль яны будуць падарожнічаць, зоркалет можа пастаяць тут?

— Што? Што такое? — гер Піпер задыхаўся ад злосці. — Ён бліжэйшае стагоддзе... Ці тысячгагоддзе... Вы смеяецеся з мяне, пане ласкаві!

А што дачыцца вашага недарэчнага зоркалета... Ён што? Павінен заставацца тут? У маім садзе? Гэтак кожны тут усладзіцца! Не, не! Я павінен сёння абкаліць дзверы і накірыць грады, разумееш? Пакайце мяне, які-небудзь залог і выбіраецеся асюль!

Толькі хутка!

— Але гэта немагчыма! — спалохана заагаварыў прышлелец. — Паліва засталася толькі на зваротны шлях да нашай планеты.

— Ну дык і ляжце сабе назал! — строга адказаў